

VERENIGING AFASIE VZW

25 jaar

een stap naar de toekomst?

***7 oktober 2005
Jubileumdag***

Met een bang hart stond ik 's morgens vroeg op. Immers, was 7 oktober, ónze jubileumdag, niet uitgeroepen tot algemene stakingsdag.

Alles hadden we in de voorbije maanden voorzien BEHALVE DAT!

TPC 7.45u: groot is mijn verrassing. De eerste deelnemers zijn al aangekomen en wel uit het verre West-Vlaanderen! Al vlug groeit de groep massaal aan, genietend van warme koffie en een smakelijke koffiekoek.

Stilaan verdrijft ook de zon de morgenmist. Schitterend!

"Nee, deze dag kan niet meer stuk", gonst het door mijn hoofd.

Stipt op tijd mag ik een bomvol auditorium verwelkomen: 60 personen met afasie en familieleden/begeleiders, 163 professionelen.

Onder de kundige leiding van Professor Thiery kregen we een goed gevulde maar boeiende voormiddag. We danken hierbij de sprekers omdat ze op een duidelijke wijze hun kennis hebben gebracht ook voor personen met afasie. Het enthousiasme bij de deelnemers was groot. Velen vroegen naar uitgeschreven teksten. We hopen teksten te kunnen opnemen in de volgende nummers van Wat zeg je?.

Met een drankje en een pralientje, speciaal gemaakt door ons lid Georges

Velaerts, maakten we de overgang naar de feestmaaltijd.

Met 95 genoten we ervan, een bonte verzameling van leden en niet-leden, vroegere en huidige bestuursleden, en wellicht ook toekomstige.

Vanuit de regio's waren er speeches, die u kan lezen in dit nummer.

Meer over de jubileumdag vindt u in deze Wat zeg je? geïllustreerd met talrijke foto's door onze fotograaf van dienst, Claire van Gorp.

25 jaar vereniging afasie resulteerde in een schitterende, succesvolle jubileumdag. De zeer grote belangstelling voor het symposium bij professionelen en de reacties van personen met afasie en hun

gezinsleden tonen aan dat er nog steeds een grote nood is aan grondige informatie over de problematiek van de afasie en aan sociaal contact.

Meerdere deelnemers hebben dit ook duidelijk gezegd: "de vereniging is broodnodig! Ze mag niet teloorgaan."

Toch moet ik ook vandaag de oproep van onze stichter Dr. Proesmans herhalen: "**help ons helpen**". Twee reacties op zijn oproep hebben we bij de jubileumdag ontvangen en contacten zijn gelegd.

De redactie van Wat zeg je? is al in goede handen, wat met het jubileumnummer bewezen werd.

Dit stemt ons hoopvol, maar de toekomst is hiermede nog niet verzekerd. Voor bestuursfuncties (voorzitter, penningmeester) verwachten we nog steeds kandidaten, ook regionale medewerkers zijn welkom.

Daarom deze nieuwe oproep tot alwie geboeid is door de afasieproblematiek en een beetje vrije tijd wil geven om actief mee te werken in de vereniging afasie. Kent u soms mensen in uw omgeving die ook in aanmerking komen, spreek hen aan en geef ons hun naam.

Bent u geïnteresseerd? Wenst u meer informatie over de werking van de vereniging afasie? Contacteer de voorzitter, Lieve Vercruysse.

Bij het afsluiten van de jubileumviering wil ik in naam van de Raad van Bestuur allen bedanken die zich hebben ingezet om van dit lustrum een onvergetelijke dag te maken.

Naast de sprekers, hierboven reeds vernoemd, bedanken we ook graag: de heer Jan Lenaerts van het TPC en zijn medewerkers, de leden van het organiserend comité en alle medewerkers voor en achter de schermen, Christophe Lafosse en Claire Van Gorp voor de infostand, en de sponsors.

Een speciaal woord van dank gaat naar Frie Mortier en Ann Van Aken, voor de mooie herwerking van onze brochure "Afasie, wat nu?".

Tenslotte dank aan alle medewerkers en leden die samen 25 jaar vereniging afasie hebben opgebouwd.

Laten we samen vertrouwvol verder bouwen, stap voor stap!

*Van harte wens ik u in 2006
rust en tijd om van kleine dingen te genieten
sterkte in donkere dagen
vriendschap om u gelukkig te maken!*

25 Jaar Vereniging Afasie

Vrijdag 7 oktober 2005

"Over Afasie Gesproken!"

In dit nummer kijken we terug op het succesvolle symposium van 7 oktober. Dit keer kan u de verwelkoming van voorzitter Lieve Vercruysse nog eens herlezen, en ook de speeches van enkele regioverantwoordelijken bij het etentje. Van de andere lezingen geven we in dit nummer de korte inhoud. Enkele onderwerpen zullen in volgende nummers uitgebreider aan bod komen. Tot slot kan u een verslag lezen van trouwe "Wat zeg je?"-lezer Marcel De Noble en van regioverantwoordelijke Hubert Mannaerts (Ubrt).

Verwelkoming: Een ontmoeting om te herdenken

Lieve Vercruysse, voorzitter

Het verheugt ons jullie allen hier zo vroeg op de morgen zo talrijk aanwezig te zien, en dit ondanks de algemene staking. Van harte welkom!

Immers, vandaag jubileren we en jubileren betekent feesten. We feesten want officieel bestaat de Vereniging Afasie 25 jaar: 1980 - 2005.

De eerste aanzet dateert echter van 1978 toen onder de impuls van Dr. Jan Proesmans de Rotary-Club Gent-Noord een colloquium organiseerde met als titel:

"Afasie, een sociaal probleem?". Zo'n thema was vrij nieuw binnen de benadering van de afasie, als taalstoornis.

Dr. Proesmans, gedreven als altijd, beet zich in de problematiek vast. Hij verzamelde een groep medestanders rond zich en op 24 september 1980 zag de Vereniging Afasie het levenslicht.

Mijn voorgangers, Michel Solomé en Nick Cappaert, hebben het pad verder geëffend en de stap gezet om in de regio's en in de Raad van Bestuur verantwoordelijkheid over te dragen naar personen met afasie en hun partners. Dit werd door iedereen ervaren als een belangrijk keerpunt binnen de vereniging. Zo worden sinds 1990 alle regio's door een persoon met afasie geleid. Beter dan wie ook voelen zij aan wat het betekent 'afatisch' te zijn en vaak niet benaderd en beluisterd te worden als een normale volwassene.

Wat is immers vanzelfsprekender dan "communiceren met woorden", dan onze gedachten en gevoelens uit te drukken in woorden?

Afasie bevreemdt: het is iets vreemd, men kent en begrijpt het niet. De omgeving, de maatschappij weet niet hoe om te gaan met een persoon met afasie.

En afasie vervreemdt: de persoon met afasie voelt zich vooreerst vaak als een vreemde in eigen vel. Hij of zij gaat confrontaties uit de weg en geraakt samen met de partner geïsoleerd.

En hier komen we bij de belangrijkste doelstellingen van de Vereniging Afasie die sinds haar stichting onveranderd zijn gebleven, m.n.

- de sociale bekendmaking van de problematiek van personen met afasie en hun naaste omgeving. Deze sensibilisering moet gebeuren op alle niveaus van de maatschappij: bij artsen en gezondheidswerkers, politie- of gemeentediensten en de gewone man of vrouw in de straat. Dit is een continue taak waarop we niet genoeg kunnen hameren. Regelmatige en wederzijdse contacten b.v. met logopedisten zijn noodzakelijk. Zij zijn de belangrijkste toegangspoort tot de vereniging en een ondersteuning voor haar werking.
- het creëren van ontmoetingskansen voor personen met afasie. Dit krijgt concreet gestalte in de regionale contactnamiddagen, die plaats vinden in elke provincie.

We vinden het heel belangrijk dat er meer regionale kernen zouden komen waar mensen met afasie en partners elkaar kunnen ontmoeten. Hiervoor hebben we echter enthousiaste vrijwilligers nodig die in team met personen met afasie aan de kar trekken.

Ontmoeting is veruit de belangrijkste motivatie om naar de contactnamiddagen te komen. Ik citeer één van onze leden: *"Op de contactnamiddagen vinden we mensen die hetzelfde hebben meegemaakt; we durven er uit onze schelp komen; we maken er nieuwe vrienden met wie we samen iets kunnen ondernemen."*

De ontmoeting mag echter niet plaatsvinden in een beschermd reservaat, maar wel in de wereld van vandaag. Ook hier ligt m.i. een taak voor de vereniging. Zo weten we dat voor sommige van onze leden de vereniging een springplank is naar andere activiteiten, hobby's of verenigingen.

Dat de Vereniging Afasie nog steeds een belangrijke taak te vervullen heeft bewijst de grote interesse voor het symposium van vandaag: 250 inschrijvingen van professionelen en van personen met afasie en gezinsleden. De weigeringen wegens overboeking meegerekend zouden het er 300 geweest zijn.

25 jaar Vereniging Afasie dit is niet oud, maar het is toch een moment waarop men nadenkt over het leven, over de toekomst. Het is een moment van her-denken, een moment waarop men bijstuurt en vernieuwt. Wil men dit goed doen dan is nieuwe inspiratie en nieuw bloed nodig om samen te werken aan de noden die er vandaag de dag zijn.

"De afasie een sociaal probleem?" - Ja, nog steeds.

De kennis over afasie - neurologisch, linguïstisch, logopedisch -, evolueert en verdiept zich met rasse schreden.

De sociale impact echter herhaalt zich voor elke nieuw-getroffene en zijn of haar leefgenoten. Deze verschillende aspecten komen in het symposium van deze voormiddag aan bod.

Een stoornis met vele gedaantes

De klinische diversiteit van afasie

Peter Mariën, klinisch neurolinguiïst op de afdeling Neurologie, ZNA AZ Middelheim in Antwerpen. Professor Neurolinguiïstiek en Psycholinguiïstiek aan de Vrije Universiteit Brussel en de Rijksuniversiteit Gent.

De term afasie overkoepelt een variëteit aan taalstoornissen die optreden in de context van een verworven hersenaandoening.

Reeds van bij de prille aanvang van het wetenschappelijke onderzoek naar verworven spraak- en taalstoornissen werden opvallende verschillen in de klinische uitingsvorm van afasie onderkend en later als aparte syndromen geduid.

Paul Broca beschreef in de jaren zestig van de 19de eeuw het prototype van de motorische of expressieve afasie waarbij belangrijke stoornissen van de mondelinge taal en een relatief intact begrip het klinische tableau domineren.

Ongeveer een decade later beschreef de Duitse neuroloog Carl Wernicke de sensorische of receptieve afasie die als tegenhanger van de motorische variant vooral gekenmerkt wordt door een ernstige aantasting van het begripsvermogen en een vlotte maar vaak geheel onbegrijpbare spraak.

De multidisciplinaire benadering van afasie gekoppeld aan een aanzienlijke verfijning van de onderzoekstechnieken resulteerde in de 20ste eeuw tot een verruiming van het inzicht in de vele gedaantes van de motorische en sensorische afasie.

In deze bijdrage wordt vanuit een historische invalshoek aandacht besteed aan enkele mijlpalen in de conceptvorming en inzichtelijke ontwikkeling in de klinische diversiteit van verworven afasie.

Het woord in beeld

Afasie en beeldvorming van de hersenen

Evert Thiery, neuropsychiater en ondervoorzitter vereniging afasie. Hij is ere gewoon hoogleraar van de Universiteit Gent. Hij doceert aan het Benelux Universitair Centrum te Eindhoven en leidt een Gedragsneurologische en Neuropsychologische Consultatie te Gent.

Aangezien afasie een taalstoornis is die optreedt na hersenbeschadiging is het sinds de 19^e eeuw met vorsers als M. Dax, P. Broca, P. Marie en C. Wernicke steeds een betrachting geweest de klinische diversiteit van afasie te koppelen aan de respectievelijk beschadigde hersenstructuren. Aanvankelijk diende hiervoor hoofdzakelijk gebruik te worden gemaakt van post mortem correlaties via clinico-pathologische studies. In de 21ste eeuw heeft dit in aanzienlijke mate plaatsgemaakt voor onderzoek tijdens het leven via diverse technieken berustend op de beeldvorming van de hersenen: de zogenaamde scannertechnieken met (functionele) magnetische resonantie, tomografie door positronenemissie en aanverwante.

Taal (op woord-, zin- en conceptniveau) kan in beeld worden gebracht: we zien welke structuren worden geactiveerd wanneer we luisteren en spreken waarbij het steeds duidelijker wordt dat we taal moeten kunnen verwerken als een specifieke structuur met een specifieke betekenisverlening. Deze technieken zijn heel bruikbaar bij de diagnose van afasie, bij de beoordeling van evolutie en prognose evenals bij de bestudering van het effect van taaltherapie. Taalherstel blijkt afhankelijk te zijn van een restitutie binnen een breed taalnetwerk dat niet enkel de gekende taalzone omvat maar ook andere en diepere structuren in beide hemisferen. Taaltherapie dient op het juiste moment en op de juiste manier in te spelen op pathofysiologische hersenveranderingen die al vrij vroeg de kans op en de mate van verdere recuperatie bepalen. Hopelijk mogen deze technieken van verfijnde beeldvorming via verder onderzoek gauw werktuigen worden in de dagelijkse klinische routine ten behoeve van de persoon met afasie en het behandelend en begeleidend team.

Afasie komt zelden alleen

De symptomen die afasie begeleiden

Christophe Lafosse, is doctor in de psychologie en als klinisch neuropsycholoog verbonden aan het Revalidatiecentrum Hof ter Schelde te Antwerpen. Hij is gastprofessor aan de K.U.Leuven, de V.U.Brussel en de Lessius Hogeschool Antwerpen.

Mentale functies zoals het begrijpen en uiten van taal zijn mogelijk dankzij de complexe werking van onze hersenen. Ze zijn het resultaat van gecoördineerde bijdragen van vele hersengebieden op diverse niveaus van het centraal zenuwstelsel. Naast de taalfuncties zijn er nog veel andere kwetsbare functies die eveneens tot stand komen door de participatie van vele gebieden in verscheidene hersensystemen. Denk maar aan de aandachtsfuncties, het geheugen, het uitvoeren van aangeleerde handelingen, en het uit zichzelf kunnen plannen, organiseren en initiatief nemen in het realiseren van tal van activiteiten in het dagelijks leven. Zoals het ingewikkeld net van elektriciteitsbedradingen dat elk huis voorziet van het nodige comfort, liggen er op elke plaats in onze hersenen tal van dergelijke circuits die gespecialiseerd zijn in verschillende aspecten van ons gedrag. Een hersenletsel respecteert helaas niet de natuurlijke 'functionele' afgrenzingen van deze systemen, maar beschadigt eerder binnen (één of meerdere) gebieden het vlot verloop van verscheidene parallel gelegen hersensystemen die elk gespecialiseerd zijn in een deelaspect van het gedrag. Hierdoor komt een afasie zelden alleen. Naast de problemen in het begrip en de expressie van de taal bemerken we vaak ook een verhoogde afleidbaarheid en afgenomen concentratievermogen; problemen met het uitvoeren van een aangeleerde reeks van handelingen; moeilijkheden met het herinneren van informatie of gebeurtenissen die aangeboden of ervaren werden na het ontstaan van het hersenletsel; en problemen in de emotionele en uitvoerende controle van het gedrag waardoor initiatief nemen en het vermogen om zichzelf planmatig te organiseren verminderd zijn. Vooral deze laatste problemen geven aanleiding bij de nabije omgeving tot uitingen zoals 'mijn partner is precies een ander mens geworden'.

25 jaar Vereniging Afasie Quo Vadis?

*Jan Proesmans, is stichter –
erevoorzitter van de Vereniging
Afasie vzw.
Hij is geneesheer internist en
ere-algemeen directeur van het
Universitair Ziekenhuis
Antwerpen.*

De Vereniging Afasie bestaat 25 jaar en werd vooral opgericht om iets te doen aan het onbegrip en gebrek aan kennis van onze maatschappij over afasie en het sociaal isolement waarin heel wat afatici terecht komen.

Er wordt bij dit lustrum ingegaan op de realisaties van deze doelstellingen, die intussen tot ontplooiing kwamen in een goed functionerende vzw, bestaande uit een netwerk van 5 subregio's in het Vlaamse land.

Er wordt een dringende oproep gedaan tot actieve participatie en aanwerving van multidisciplinair georiënteerde nieuwe leden om de gelederen te komen vervoegen en de boodschap verder uit te dragen.

Sociologen toonden reeds herhaaldelijk aan dat regio's met een hoog sociaal kapitaal, waar de sociale netwerken functioneren en het vertrouwen van de mensen hoog is, het minst verzuurd zijn en dat vrijwilligerswerk bij uitstek een democratische leerschool is.

Het concrete contact, het samen iets op touw zetten, de confrontatie met de maatschappelijke consequenties van de afasie bevruchten ook het professioneel werk met de afatici.

Nieuwe inzichten over behandeling

Herstel van communicatie bevorderen

Frank Paemeleire, redactielid Wat zeg je?, is licentiaat logopedie in het AZ Maria Middelaes Gent. Hij is lector aan de Arteveldehogeschool opleiding Logopedie en coördineert het postgraduaat Neurologische Taal- en Spraakstoornissen te Gent.

De logopedische behandeling van afasie is de voorbije 25 jaar grondig veranderd. Niettegenstaande bijna alle personen met afasie door intensieve therapie een zekere mate van communicatieve vooruitgang boeken, is het herstel zelden of nooit volledig. De afasiebehandeling is gericht op de revalidatie van de symptomen (stoornisgericht) enerzijds en op het zo optimaal mogelijk communiceren ondanks de aanwezige afasie (compensatiegericht) anderzijds. De behandeling wordt gebaseerd op de meest recente wetenschappelijke feiten waardoor men gerichter het onderliggend probleem kan aanpakken.

De behandeling evolueert steeds meer van 'transactie' naar 'interactie' en de persoon met afasie heeft een actieve rol in zijn revalidatieprogramma. Ook de Informatie- en ComputerTechnologie biedt veel mogelijkheden voor de toekomst.

De nieuwe hard- en software die continu ontwikkeld wordt, wordt gebruikt in de revalidatie en in de dagdagelijkse communicatie. Begeleiden en informeren van de directe omgeving en de partner in het bijzonder maakt een belangrijk deel uit van de behandeling.

Therapie richt zich niet enkel op de behandeling van stoornissen en beperkingen maar ook op activiteiten en deelname aan het sociale leven. De afasievereniging heeft een belangrijke taak naar zowel de patiënt, de partner als de maatschappij. Door samen aan een afasievriendelijkere samenleving te werken, wordt de reïntegratie van personen met afasie bevorderd.

Verder leven met afasie

De persoon met afasie in de maatschappij

Marc De Bodt, oud-redactiesecretaris van Wat zeg je?, is logopedist en doctor in de medische wetenschappen. Hij is hoofd van het Universitair Revalidatiecentrum voor Communicatiestoornissen aan het UZA. Hij is als onderzoeker en docent verbonden aan de universiteiten van Gent en Antwerpen.

De wijze waarop mensen met elkaar informatie uitwisselen is een zeer dynamisch gegeven. De opkomst van nieuwe communicatiekanalen waarvan e-mail en sms de belangrijkste blikvangers zijn, leiden tot revolutionaire veranderingen in onze dagelijkse omgang. De wereld wordt een dorpscafé waar iedereen met iedereen kan communiceren over alles en om het even wanneer, op voorwaarde dat je de kanalen en de codes kent natuurlijk. Behalve codes en kanalen veranderen ook de stijl en de afstand in communicatie. De taal wordt haast cryptisch en het oogcontact en de lichaamstaal die mensen zo krachtig of soms zo kwetsbaar maken, verdwijnen in het niets.

Afatici hebben het nooit makkelijk gehad met hun communicatie en de vraag is of deze nieuwe technologie voor hen ongekende wegen opent, dan wel nieuwe barrières opwerpt.

Wie communicatief zwak staat, is meer afhankelijk van anderen. Afatici hebben doorgaans snel in de gaten met wie ze “uitstekend” of helemaal niet kunnen communiceren. De wijze waarop die andere communiceert is daarin bepalend. Partners en familie hebben dat min of meer snel onder de knie. Oude vrienden hebben het daar al veel moeilijker mee. De winkeljuffrouw, de telefonist of de loketbediende weten er doorgaans geen blijf mee. De man in de straat slaat dikwijls op de vlucht.

Hulpverleners, familie en mantelzorgers zijn er samen met de afaticus verantwoordelijk voor dat de communicatiekanalen met de medemens open blijven en benut worden. Helemaal niet gemakkelijk maar zeker niet onmogelijk.

Afasie treft ook de naasten

Over de sociofamiliale implicaties

Anneke Nieuwenhuijs, is pedagoge en logopediste gespecialiseerd in het behandelen van afasiepatiënten. Ze is oprichtster van partnergespreksgroepen. Diverse publicaties, waaronder het boekje "Afasie, de partner aan het woord"

Het leven verandert ingrijpend als gevolg van een CVA, zeker als afasie als taalstoornis optreedt. De communicatie tussen de patiënt en zijn omgeving is verstoord. Afasie treft niet alleen de patiënt, maar tevens zijn directe omgeving met name de partner.

In deze lezing wordt ingegaan op de problemen van de patiënt en de partner, die kunnen ontstaan in de thuissituatie.

In de logopediepraktijk waar veel afasiepatiënten behandeld werden en de problemen zowel van patiënt als van partner naar voren kwamen is in 1989 een start gemaakt met partnergespreksgroepen.

Het doel van deze groepen is de partner van de afasiepatiënt meer inzicht in zijn situatie te geven, beter met zijn situatie te leren omgaan en verbreding van de communicatiemogelijkheden te bevorderen. Kenmerkend is dat de partner centraal staat met zijn problematiek, los van de patiënt. Hoe deze groepen werken zal in de lezing besproken worden.

Deelname aan een gespreksgroep blijkt positief te werken om de problemen beter aan te kunnen. Deze positieve invloed kan ook voor de afasiepatiënt een gunstig effect hebben. Er is ook een begin gemaakt met praatgroepen voor kinderen van afasiepatiënten.

Een getuigenis

Ria Bevers, kernlid vereniging afasie regio Antwerpen.

"Van alles naar niks en toch iets"

22 jaar, 3 maanden, 9 dagen gezond

22 jaar, 3 maanden, 9 dagen gehandicapt

Ria Bevers was 22 jaar en pas gehuwd. Als regentes wiskunde - fysica - chemie had ze voor het eerst een lesopdracht gekregen voor een vol jaar. Op weg naar school had ze een ongeval met als gevolg een afasie en een rechtszijdige verlamming.

Het gezin heeft 3 kinderen, alle drie geboren na haar ongeval.

Dankzij haar doorzettingsvermogen, de steun van haar man, haar ouders en schoonouders blijft ze hard werken aan haar revalidatie en reïntegratie. Ook de zorg voor haar kinderen motiveert haar.

Nu 22 jaar later heeft Ria naast haar gezinstaken aardig wat hobby's uitgebouwd.

De volledige tekst van dit getuigenis is verschenen in het jubileumnummer van 'Wat zeg je?', september 2005.

Tot grote spijt van Ria zelf en van ons allemaal kon Ria echter niet naar de jubileumdag komen. Twee dagen ervoor brak ze haar voet bij een val met de fiets. We wensen Ria een spoedig herstel toe.

Omdat we dit getuigenis heel belangrijk vinden heeft Bernadette Jansen, logopediste en oud-secretaresse van de vereniging afasie, de tekst in haar plaats voorgelezen.

Bernadette Jansen

TAFELSPEECHES bij gelegenheid van 25 jaar Vereniging Afasie

Jef Van Dessel, ondervoorzitter en regioverantwoordelijke voor Antwerpen, leidt één voor één de sprekers in.

Aan het woord komen:

Hortje Waeterloos-Maes, verantwoordelijke regio Oost-Vlaanderen

Hubert Mannaerts, verantwoordelijke regio Vlaams-Brabant

Guido Sleypen, verantwoordelijke regio Limburg

Gerd Vanspringel, die Ronny Witgeers vervangt, verantwoordelijke West-Vlaanderen.

Het geheel werd afgesloten met het zingen van het 'afasie-lied':

"Afasietje - Fantaisietje" (Langdorp 2004).

Dit lied is een product van de Tiense Straatmuzikanten in samenwerking met Ubri Mannaerts. Zie 'Wat zeg je?' december 2004.

Woordje door Hortje WAETERLOOS-MAES regioverantwoordelijke Oost-Vlaanderen

Allereerst wil ik de vereniging feliciteren met hun 25-jarig bestaan. Ikzelf ben nu reeds 15 jaar actief lid van de vereniging afasie Oost-Vlaanderen.

Ik ben in de vereniging gekomen door mijn echtgenoot, Hugo Waeterloos. Hem heb ik 12,5 jaar begeleid. Hugo is 5 à 6 jaar voorzitter geweest van de vereniging afasie Oost-Vlaanderen.

Na zijn overlijden ben ik in de vereniging gebleven omdat ik de mensen hier nog altijd een warm hart toedraag.

Het doel van de vereniging is mensen met afasie samen te brengen om hen in moeilijke en eenzame momenten positief te doen denken. Hugo kon zich altijd vasthouden aan die spreuk: positief denken! Dat gaf hem een zekere kracht.

Ik ben zeer gelukkig dat ik nog altijd op de steun kan rekenen van de mensen van de vereniging en ik waardeer dat zeer.

Ik dank jullie en wens jullie nog smakelijk eten.

Woordje door Hubert MANNAERTS regioverantwoordelijke Brabant

Maandag kreeg ik een mailtje met de vraag tijdens de feestmaaltijd een kort woordje tot u te richten. Het mag maar enkele, bvb. twee minuten duren.

In die twee minuten wat kan ik u zeggen: als het over mij ging, als *verantwoordelijke regio Vlaams-Brabant van de Vereniging Afasie vzw*, kan het minimaal twee uren duren en over u, zou het nóg langer duren. Ik ben écht dankbaar dat ik in een nieuwe FAMILIE ben gekomen, van lieve mensen met hetzelfde probleem.

Ik wil het toch even over mij hebben, omdat ik mijzelf het beste ken, ondanks wat er gebeurd is. Gisteren las ik in de dagkalender:

Sommige Mensen Leven Enkel Om Niet Dood Te Gaan ... !
Dit kan streng zijn, maar sommige mensen ervaren dat zo.

Dat was ook zo tijdelijk voor mij, na mijn CVA, want ... toen – in 1996 - was heel mijn leven veranderd; niet alleen van mij, maar ook voor mijn vrouw, de familie en vrienden, ik kon dus ook niet meer voor mijn brood werken ... wàt nù ?

Ik was toen 49 jaar en jàà, wàt nù ?

Gewoon leven om niet dood te gàn ?
NEEN, ik wou toch iets nuttigs doen !

Vier jaar geleden dùrfde ik mij dan toch kandidaat te stellen voor regioverantwoordelijke.

Met veel plezier doe ik dèt, samen met Janneke, mijn vrouw en de vlijtigste Werkgroep, maar het is niet gewoon werk van *eight to five* (8 uur 's morgens naar 5 uur 's avonds):

er is nog véél véél tijd over !

Ik ben terug naar de school gegaan, een muziekschool, voor een zangcursus.

In de 3de les, heb ik begrepen dat ik weer in een soort revalidatie zat: ze leerden mij hoe dit lichaam werkt, en toen – voor mij negen jaar geleden – legden zij mij uit hoe ik voor het eerst “koe” kon zeggen. Ze gaven mij een foto, maar ik wist niet dat dèt een koe was.

Je voelt je totààl màchteloos.

“Ja,” zei de lerares, “na een tijd zul je dèt begrijpen” ... nà een tijd !

Tijd én geduld hebben mij geleerd dat vooruitgang mogelijk is. Ik heb mijn muziek, ik kan schrijven en opzoeken op computer, tafelen met mijn vrouw Janneke, praten met vrienden en ook vandaag met u.

Negen jaar geleden hield ik dat niet voor mogelijk. Ik wilde daarom mijn persoonlijk verhaal brengen om iedereen moed in te spreken.

Ik hoop dan ook dat iedereen meer en meer succes mag ervaren in zijn poging om vooruit te zien en niet achterom te kijken.

Vandaag mócht ik voor u mààr twee minuutjes spreken !!

In die twee minuten ... hóe làng dùren die twee minuutjes, zijn die twee minuten al gedààn ... ?

Dit symposium “Over Afasie Gesproken” is er ook een feestmaaltijd, dèt zie ik dan ook als een vooruitgang ... hópelijk dat het langer duurt dan twee minuten !!

Smàkelijk !

Ubrt

**Woordje door Gerd VANSPRINGEL
regioverantwoordelijke Brabant**

